

Bona nit a tothom.

En primer lloc, vull agrair a Maria Josep i a Isabel que hagen volgut ser les padrines del bateig. Isabel també té un llibre nou al carrer, un llibre sobre la memòria, la seua i la de molta gent de la seua generació, i sé que té molts compromisos, així és que, Isabel, gràcies. Pel que has dit i per com ho has dit.

Amb tot, el que sí que m'he preparat molt és això que diré ara.

Ho llegiré perquè ja sabeu que improvisar no és el meu fort, i menys, quan estic tan nerviosa com ara.

El fet d'haver publicat aquesta quarta novel·la ja és una festa per a mi. Poder-la presentar als amics a aquest soterrani del centre de València, que ja ens és familiar, també. Amb molts de vosaltres és la quarta volta que ens veiem. Ací hi ha gent amb qui treballo des de fa anys. Gent amb qui he treballat. Hi ha persones que em són fidels i que no han fallat a ni un d'aquests actes. Gent que ha vingut nova. Persones del món de l'ensenyament, de l'edició valenciana. Amics

amb els quals vaig començar l'aventura de publicar novel·les i dels quals he après un munt. La família. Moltes gràcies a tots.

He pensat aquesta trobada com un acte d'agraïment als lectors. Agraïment i homenatge a les persones que fan l'esforç d'agafar una novel·la i llegir-la. Llegir una obra és acompanyar l'autor. Les novel·les s'escriuen en soledat. En soledat es gesten, i en soledat neixen, però si continuen així de soles, es moren de finor.

----- Rafael Chirbes reflexiona sobre l'ofici d'escriure i diu que "... escriure és un art ambigu, rar, i fins i tot, un poc irritant, justament perquè exigeix soledat i silenci, però no aconsegueix el seu objectiu si no és amb els altres, amb els lectors....."-----

Per això quan els lectors obriu-obrim, un llibre i en comencem la lectura, som Geppettos que donem vida a l'obra. Quan una obra literària és llegida, deixa de ser un objecte inanimat ple de fulls i de lletres impreses per passar a ser un ésser viu que es mou al ritme dels sentiments, del batec del cor i dels desitjos del lector.

El millor que li ha passat a El cos deshabitat és que ja tenia lectors abans de ser un llibre físic, perquè com ja

s'ha dit ací, va rebre el premi El lector de l'Odissea. Ho he contat moltes vegades, però no em cansaré mai de fer-ho. És un premi que convoca una llibreria d'una capital de comarca a Catalunya, Vilafranca del Penedès, una ciutat que no arriba als 40.000 habitants. Allò que a Madrid en dirien "una ciudad de provincias". L'Odissea és capaç d'agrupar un centenar de persones i engrescar-les a fer de jurat d'un premi literari dotat amb 13.000 euros, una part dels quals els posen de la seua butxaca aquestes persones. A finals de maig els arriben els originals i se'ls reparteixen en els grups de lectura. Llegeixen les obres, es reuneixen, les comenten, les valoren, parlen de literatura, sopen o berenen, beuen cava, i decideixen quines novel·les són les que han de passar a la fase següent.... i així fins que arriben a una assemblea final el mes d'octubre i trien quatre o cinc obres finalistes que passen a un jurat més professional, entre cometes. Durant tot el procés, aquests membres del Consell de Cent lectors han fet la seua feina amb absoluta llibertat, sense pressions, treballant amb originals sempre anònims... i només al final d'aquest procés el jurat, que també integra dos membres del Consell de Cent Lectors, decideix l'obra guanyadora... Tant de bo que aquest invent s'escampara i per aquestes terres hi hagués un dia, un premi d'aquestes característiques.

Potser ara em toca parlar de El cos deshabitat. Molt poquet, no em vull allargar massa, i a més, em costa prou, la veritat.

Tinc una amiga escriptora que l'altre dia em deia que tinc el cap tot ple de papallones fantàstiques. Tal vegada sí que és cert, que hi tinc papallones al cap. El que no sé és si són tan fantàstiques. A vegades tot torna fosc i tinc por que aquestes papallones de colors facen el camí invers de la seua evolució i repleguen les seues ales i es convertisquen en cucs i m'habiten el cervell i vagen baixant per tot el meu cos. I em sembla que és en aquests moments de molta por, de molta inseguretad, de molta incertesa, quan em pose a escriure.

I per això apareixen aquestes històries truculentes que poblen les meues novel·les.

La història de El cos deshabitat va sorgir a partir de la frase inicial.

Em semblava interessant, en provocava curiositat, pensar què diria, què cavil·laria, o què deu pensar un mort quan es veu mort, immòbil, inert.

En alguns moments, quasi sempre, trobe a faltar tenir més formació científica. Aquesta vegada, aquests buits han estat una sort, perquè m'he pogut inventar el que em donava la gana. M'he pogut saltar moltes normes de la lògica i de la ciència. A més a més, em sembla

que també he retorçut els fils de la versemblança. M'he alliberat d'unes quantes cotilles quan he estirat durant la meitat del llibre els dos o tres, o menys segons que des de la vida viva a la mort morta.

Crear Joan Carles Rosselló m'ha costat moltes reescriptures, molts enfrontaments i moltes discussions amb un personatge que intentava desdibuixar-se cada vegada que jo li conferia una nova atribució. De tots, ha sigut el que més feina m'ha donat. En alguns moments, la contenció es convertia en missió quasi impossible i ni tan sols les papallones del meu cervell podien amb ell. En algun moment de la novel·la, Joan Carles ho verbalitza quan diu que els morts no s'han de penedir de res, i que, com que res del que puguen dir els ha d'afectar, poden esdevenir bocuts. És en aquests casos quan havia de refrenar els excessos verbals del personatge. Per això l'he sotmès a liftings, brushings i rushings continuats fins que l'he deixat com és en l'actualitat.

Pel que fa a la seua dona, Margarida Sans, m'ha passat un poc el mateix. Necessitava un personatge igualment potent que fés de contrapunt al professor que vol ser escriptor. Amb tot, no havia previst que li plogueren els adjectius amb què un darrere l'altre, els crítics van adornant-la:

. Xavier Pla escrivia al diari Avui: "Margarida, un personatge materialista i antiromàntic, aferrada al sexe

i ofegada en aquella "merda d'illa seca i pedregosa"...
Bé, això de l'illa seca i pedregosa ho diu Margarida.....

. Jordi Llavina diu d'ella que és una bleda, que " és una pija tòpica que passa per la vida sense reparar en certes qüestions fonamentals".

.Francesc Calafat escriu a El País: que "fuig dels compromisos i de furgar massa en les preguntes serioses. La fascinen les convencions socials, el glamour, la sensació vital de les formes".

. I finalment, al seu blog, Manel Alonso diu de Margarida: "és una dona superficial, una mica hipòcrita, que gaudeix de les convencions socials"

Torne un poc al principi i, supose que com tots els escriptors de la història, moltes vegades em faig la pregunta fonamental. Em pregunte per què escric.

Normalment no sé trobar una resposta raonable a l'interrogant. La primera resposta que em ve al cap, l'automàtica, és, ¡perquè m'agrada!

Però no sempre és així.

Moltes vegades, escrivint m'ho passe malament. En ocasions he de parar perquè em faig mal. Per tant, la resposta no acaba de ser del tot vàlida.

El poeta Joan Margarit està a punt de publicar una obra que ha titulat "noves cartes a un jove poeta", tot retent homenatge a Rilke. Margarit, a banda de poeta, és arquitecte, i en un moment donat de "les noves cartes" diu: ----- "De l'arquitectura, m'ha interessat el fet de construir. I encara més: per a mi, el fonamental del fet de construir és tot allò que és brut i sorollós, lleig, cansat, violent. I això val també per a la poesia, que sorgeix de la vida, la qual és també bruta, sorollosa, lletja. Però només vivint-la i escrivint des d'ella pot arribar a existir el poema".-----

Em sembla que es pot canviar el mot "poesia" pel més genèric "d'escriptura", i puc fer meues aquestes paraules.

Des de la vida escriure la vida. Remoure la fusta i fer soroll. Embrutar-se les mans, és escriure. Finalment, i pensant-ho bé, també escric per intentar evitar que les papallones es convertesquen en cucs, per evitar ser consumida pels àcars de la mediocritat que ens envolta, crec que escric per foragitar fantasmes. Escric per abocar damunt dels altres les meues obsessions. Tal vegada, per estalviar-me el psiquiatre, escric.

I això és el que hi ha a El cos deshabitat, Passió, por, brutícia, i moltes de les meues obsessions. Intents d'aproximació a la reflexió. En aquest cas, sobre les falses aparences. Sobre les màscares que ens posem per viure amb més o menys tranquil·litat. Hi ha

màscares fines, com paper de fumar, que és fàcil arrencar. N'hi ha d'altres més fortes, fetes d'amiant, adherides com una segona pell a la personalitat de qui les porta. Aquestes són més difícils de fer caure. S'ha de fer molta feina bruta per aconseguir-ho.

A El cos deshabitat hi ha una parella devastada, una parella que no s'ha estimat mai, els membres de la qual saben perfectament com aguantar-se sense que la podridura isca fora de les parets de la seua magnífica casa a Son Blanc, davant la mar. Hi ha una certa intriga. Hi ha confessions descarnades. Alguns triangles. Hi ha, i no hi podia faltar, Menorca.

Bé, crec que entre el que us ha contat Isabel i aquestes quatre coses que us volia dir jo, ja n'hi ha prou.